

לקוּטִים וּסְפוּרִים נִפְלְאִים

פרשת אמור

"בסדר גמור" - אמר ה' נודע ביהודה" - "אם הצארית אומרת - מוכרחים להעמיד חופה ולחתנו". בעיר פשטה השמועה שה' נודע ביהודה" עומד לחתן כהן עם גרושה, וכולם הגיעו לחתונה המדוברת. לא היה אחד שהרשה לעצמו להפסיד את המחזה הנדיר. העמידו חופה ומזגו את כוס היין.

ה' נודע ביהודה" נעמד מתחת לחופה, פנה אל החתן ואמר לו: "כעת שים על אצבעה של הכלה את הטבעת, ואמור אחרי: 'הרי את מקודשת לי בטבעת זו כדת הצארית קטרינה'.

"מה?!!" תמה החתן. "ברור! הלא לפי דת משה וישראל אסור לך לקדש אשה זו, הצארית אמרה שכן? בבקשה, האשה הזו מקודשת לך כדת הצארית קטרינה..."

"קדושים יהיו לאלוקיהם ולא יחללו" (כא, ו)

המכבד את המלך, מכבד את ספריו, חוקיו ומשפטיו, והמזולז בהם, מחלל חלילה את כבוד המלך עצמו. לפיכך יש לנהוג כבוד בספרי קודש ולשוב בתשובה על זלזולם.

מסופר כי הגאון רבי יצחק מרדכי זצ"ל, רבה של בית הכנסת הגדול צלאח אל-כביר בבגדד, יושב אהלים היה, ולא היה פוקד בית מחוץ לביתו ומבית המדרש. לא הלך לביקורים ולשמחות, כי אם בתורת ה' חפצו.

למרות שבית המדרש היה כביתו, ולמרות החום הכבד מנשוא בימות הקיץ, היה לומד שעות ארוכות עם תלמידיו, גרונו ניחר ולא היה שותה אפילו לגימת מים בבית המדרש. כל זאת משום שבצעירותו, נשפך מעט מהקפה ששתה בבית המדרש על הגמרא שלפניו, ומאז קיבל על עצמו שלא לשתות אפילו מים בבית המדרש! (מעין השבוע)

אַתָּה בְּרֵאתָהּ, אַתָּה יִצְרָתָהּ...

ביום הששי לבריאתה, כשכל העולם כבר היה מוכן, החיות התהלכו מלאות חיות, האילנות כבר נעו ברוח הקלילה, השמש והירח שמשו בתורנות והאירו את רחבי תבל - יצר הקדוש ברוך הוא גלם. הוא היה גלם, דומם, שָׁכַב על האדמה כמו אֶבֶן נְטוּלַת חַיּוּת. המלאכים, שראו את היצירה הקדושה, התפלאו: "רבוננו של עולם, מה אנוש כי תזכרנו? בשביל מה יצרת את היצור החלוש, הדומם והעלוב הזה, שלא יכול לעשות שום דבר? אפילו לזוז בכוחות עצמו - הוא לא מסוגל! אָז בִּשְׁבִיל מָה?"

"ומן המקדש לא יצא" (כא, יב)

אם מתו אביו ואמו אינו צריך לצאת מן המקדש... שהתיר לו הכתוב (רש"י) מעשה בכן תורה שנשלח על ידי הוריו האמידים ללמוד בישיבה ועשה חיל בלימודיו. רבותיו שראו בו כי לגדולות נועד והוא עתיד להיות אחד מגדולי הדור, השקיעו בו את כל כוחם ואונם. יום אחד הגיע מכתב

מהאב, בו הוא כותב שהוא חולה ואינו יכול להמשיך לנהל את העסק, הוא חושש שמטה לחמו ישבר ולכן מבקש הוא מבנו לבא לנהל את העסק. ראש הישיבה הגאון רבי חיים מוואלוז'ין שקיבל את המכתב העלים אותו מידיעתו של הבחור. עבר פרק זמן והנה מגיע מכתב נוסף רווי בדמעה בו כותבת האם כי האב גוסס והוא מצפה בכליון עיניים לראות את בנו בטרם יעלה לעולם האמת. גם את המכתב זה העלים ראש הישיבה.

"ואשה גרושה מאישה לא יקחו" (כא, ז)

מסופר שבזמן ה' נודע ביהודה" היה כהן רשע שרצה להתחתן עם גרושה. כמובן שה' נודע ביהודה" הבהיר לו חד משמעית שהדבר אסור בתכלית האיסור, אולם לאותו פושע ישראל היו קשרים בבית המלוכה, הוא הגיע עד הצארית קטרינה, והיא נתנה הוראה - צו מלכותי - לחתן אותו עם הגרושה. חזר הכהן הרשע אל ה' נודע ביהודה" ובידו הצו המלכותי.

לעי"נ הרה"צ

ר' פנחס בן ר' בנימין בינוש רוזנבוים זצוק"ל

כ"ו בניסן תשע"ז

לאחר תקופה לא ארוכה הגיע מכתב שהאם אינה מסוגלת לפרנס את משפחתה והיא מבקשת שבנה יבא לעזור לכלכל אותה ואת אחיו היתומים.

גם מכתב זה מצא את מקומו במגירתו של ראש הישיבה בשכנות הקודמים, ואז הגיע מכתב שהעיררה כולה נשרפה.

גם את המכתב הזה העלים ראש הישיבה. לאחר כשנה קרא ראש הישיבה לתלמידו שעשה חיל בלימודיו מבלי שידע דבר וחצי דבר ממה שארע, הראה לו את המכתב וציווהו לקרוע בבגדו ולשבת על הארץ שעה אחת כדין שמועה רחוקה, ואחר כך הראה לו את חבילת המכתבים, ואמר, ראה כמה חשוב לימודך וכמה קשור עם ישראל בעתידך, השטן המית את אבירך, רושש את משפחתך ושרף עיירה שלימה כדי שתעזוב את לימודך.

היה זה הגאון רבי יוסף פיימר מסלוצק. קיים בו ראש הישיבה 'ומן המקדש' - מקדש התורה 'לא יצא', אפילו מתו אביו ואמו אינו חייב ואפילו אינו רשאי לצאת מהמקדש אלא ימשיך לעבוד את עבודתו, ולא יחלל את מקדש אלוקיו, אין בזה חילול למרות שהתורה נתנה כדי לקיימה, חשיבות לימוד התורה של התלמיד החכם המשמש ככהן, הוא כה חשוב שהוא מצווה שלא לצאת אלא להמשיך בעבודת הקודש.

הכנסת, המודעות, הצפיפות המשפחתית, הצניעות והאושר. מתקדמים ברחוב מלצר, כשלפתע מאחוריהם שני ילדים אצים-רצים, מתנשמים ומתנשפים, כל עוד נשמתם

את הבהמה, ברא הקדוש ברוך הוא משלמת, היא - יחד עם החיות שלה - 'תוצא הארץ נפש חיה'.

גם הצומח, יצא מן האדמה - עם המנון המשלם של החיות האלוקית לה הוא זקוק כדי לקיים את תפקידו, לצמח ולהתפתח.

אפילו הדומם קבל את החיות שהוא זקוק כדי להתקיים, לעמד ולשרת את הבריאה.

ורק אותו גלם מוזר, שוכב שם, נטול חיות.

בשביל מה צריך אותו כאן בעולם?

אמר הקדוש ברוך הוא למלאכים: אתם רואים את היצור הזה? בשבילו בראתי את כל העולם. עבורו יצרתי אתכם, ואת הבהמה, ואת הצומח והדומם! הגלם הזה - הוא זה שימליך אותי בעולם! אבל איך?

איך גלם יכול להמליך את השם? מה הוא יכול להעניק מעצמו - למי שהכל שלו? איזה מס הוא יכול לשלם, כשאין בו אפילו טפת חיים?

אמר הקדוש ברוך הוא: את הגלם הזה אני עומד להפך ליצור עצמתי, עם חכמה אדירה, עם יכולות כבירות, אתן לו משימות, אשתל במוחו רעיונות, אעניק לו חיות - שלי עצמי! אהפך אותו לסוג של 'בורא'!

התפקיד שלו יהיה - לזכר שאני המלך ולא הוא. להכיר, שכל הפעולות האדירות שהוא עושה, שכל ההצלחות, שכל הכשורים, שכל ההשגים - לא קשורים אליו! שהוא עצמו בסך הכל גלם דומם...

הקדוש ברוך הוא נפח בתוכו נשמת חיים, ומאז מתהלך הגלם על שתי רגליו, כבד חמשת אפלים וכמעט שמונה מאות שנים, ובטוח שהוא המלך...

הוא ירא שמים, אותו גלם. הוא מסתובב בחברה טובה, התחנך במוסדות הכי טובים, למד היטב איך מתנהגים כמו יהודי כשר. הוא יודע, שעל כל הצלחה - חייבים להודות לשם.

והוא אכן מישם. מול כל הטוב שיש לו בחיים, הוא אומר 'ברוך השם'. לא שוכח להרים עינים בתודה על הילדים המצליחים, על הפרנסה, על הבריאות.

"ונקדשתי בתוך בני ישראל" (כב, לב)

גם לאחר שהיה יעקב שלם ושמח עם הצעד שעשה

לעי"נ האשה החשובה

מרת מרים יוכבד ב"ר צבי ליבוביץ ע"ה

כ"א מר חשון תשפ"א

בם: "סליחה", רועד קולו של אחד מהם ממאמץ המרוצה, זה אתם מהמונית?

כן, זה הילד שהורה להם את דרכם לכאן. "סלחו לי, סליחה, פשוט טעיתי. אחרי שהלכתם שאלתי ליתר בטחון את חבר שלי היכן גר הרב קנייבסקי, התברר לי שפשוט הטעיתי אתכם, אתם בכלל לא באזור הנכון..."

חיוך עלה על פניו של עמוס: לך תמצא ילד חינוכי שכזה בכל עשרות הקיבוצים שהוא מכיר, ללא ספק יש 'כאן' משהו שאין 'שם'...

הילד התחנן: אני מוכן ללכת אתכם, ממש עד הדלת, רק אתקשר להורי ואודיע שאני אאחר קצת, משם אתלווה אליכם בדרככם, אני יודע בדיוק היכן זה.

הילד השני משך בשרוולו של המתנצל, לחישתו נשמעה ברור: נראה לי שאתה חייב לשלם להם מונית.

הילד הוסיף נימה נוספת להתנצלויותיו: וודאי. אני מוכן לשלם לכם 'מונית' עד שם, הרי אני גרמתי לכם את הטעות.

אין לי כסף, בואו עמי הביתה, כאן לא רחוק, הורי וודאי ישמחו לשלם לכם את המונית, כה טיפש הייתי, לא היה זה נכון מצדי לומר לכם בבטחה שכזו, אם אני בטוח בכך...

דמעה גלשה על לחיו של עמוס, לפתע הוא לפת את זרועו של יעקב בחזקה, בקול חנוק אמר ברורות: אין צורך בשום רב, בא הביתה, אני חוזר, אני עוזב הכל, אני רץ אליהם.

אם כאלו הם הילדים שלהם - אני יחד איתם, באש ובמים. (אמרי שפר)

"ונקדשתי בתוך בני ישראל" (כב, לב)

כאשר נסע פעם הגאון רבי ברוך בער ליבוביץ זצ"ל ברכבת, ישב לידו יהודי שאינו שומר תורה ומצוות. כאשר הלה הבחין ברבי ברוך בער, הרגיש אי

נעימות שהוא בגילוי ראש ומיד הניח ידו לכסות את ראשו.

כשראה זאת רבי ברוך בער, החל לגלגל עמו שיחה במשך שעה שלימה ואף הרעיף עליו דברים חמים, ובטרם ירד, נפרד ממנו בחביבות.

תמדה הרבנית באזניו, הלא הנך מנצל תמיד את זמנך ללימוד ומה ראית לדבר עמו בזמן כה

ארוך ועוד בכזו חיבה? השיב לה רבי ברוך בער, האם לא הבחנת שכאשר ראה אותי

התבייש וכיסה ראשו? דבר זה מראה שנותר בו איזשהו ניצוץ יהודי

ולא פרק עול לגמרי. רציתי ללבות בו את אותו ניצוץ בכך

שתבער חזרה הלהבה, לכן דיברתי עמו והשתדלתי לקרבו...

(הרב הדומה למלאך)

"ונקדשתי בתוך בני ישראל" (כב, לב)
הרה"ק רבי אלימלך מליז'ענסק זי"ע, בעל "נועם אלימלך", היה דורש ומבקש מאת אנשי שלומו, כי בכל עת של בטלה, יהיו כל מעייניהם בפסוק "ונקדשתי בתוך בני ישראל", שהיא מצוות עשה.

וזו הייתה לשונו: בכל עת ובכל רגע שאדם פנוי ואינו עוסק בתורה הקדושה, ובפרט בעת שהוא שוכב על מיטתו ואינו יכול להירדם או שהוא סתם יושב בטל

לבדו בחדרו - יהרהר במצוות עשה "ונקדשתי בתוך בני ישראל". ידמה בנפשו ויצויר במחשבתו כאילו אש גדולה ונוראה בוערת לפניו ולהבותיה עולות עד לב השמים והוא לשם קדושת שמו יתברך שובר את טבעו ומפיל

עצמו לתוך האש על קידוש השם, ומחשבה טובה הקב"ה מצרפה למעשה, נמצא שאינו שוכב או יושב בטל אלא מקיים מצוות עשה דאורייתא, שהיא יסוד האמונה והעמוד הגדול שכל בית ישראל נשען עליו.

לכך בחרו - יהרהר במצוות עשה "ונקדשתי בתוך בני ישראל". ידמה בנפשו ויצויר במחשבתו כאילו אש גדולה ונוראה בוערת לפניו ולהבותיה עולות עד לב השמים והוא לשם קדושת שמו יתברך שובר את טבעו ומפיל

עצמו לתוך האש על קידוש השם, ומחשבה טובה הקב"ה מצרפה למעשה, נמצא שאינו שוכב או יושב בטל אלא מקיים מצוות עשה דאורייתא, שהיא יסוד האמונה והעמוד הגדול שכל בית ישראל נשען עליו.

לכך בחרו - יהרהר במצוות עשה "ונקדשתי בתוך בני ישראל". ידמה בנפשו ויצויר במחשבתו כאילו אש גדולה ונוראה בוערת לפניו ולהבותיה עולות עד לב השמים והוא לשם קדושת שמו יתברך שובר את טבעו ומפיל

עצמו לתוך האש על קידוש השם, ומחשבה טובה הקב"ה מצרפה למעשה, נמצא שאינו שוכב או יושב בטל אלא מקיים מצוות עשה דאורייתא, שהיא יסוד האמונה והעמוד הגדול שכל בית ישראל נשען עליו.

לכך בחרו - יהרהר במצוות עשה "ונקדשתי בתוך בני ישראל". ידמה בנפשו ויצויר במחשבתו כאילו אש גדולה ונוראה בוערת לפניו ולהבותיה עולות עד לב השמים והוא לשם קדושת שמו יתברך שובר את טבעו ומפיל

עצמו לתוך האש על קידוש השם, ומחשבה טובה הקב"ה מצרפה למעשה, נמצא שאינו שוכב או יושב בטל אלא מקיים מצוות עשה דאורייתא, שהיא יסוד האמונה והעמוד הגדול שכל בית ישראל נשען עליו.

לעי"נ האשה החשובה

מרת צפורה פייגא ע"ה ב"ר משה אליעזר שיחי'

יודלביץ - ג' שבט תשפ"א

"ביום השבת ביום השבת יערכנו לפני ה' תמיד" (כד, ח)

על חשיבות מעשה בתמימות לכבוד ה' מובא בספר משנת חכמים למהר"ם חאגיז (אות י"ב) סיפור שהיה בזמן האר"י ז"ל.

אחד מאנוסי פורטוגל שבא לגליל העליון והתיישב בצפת, שמע דרשה של הרב על לחם הפנים שהקריבו בבית המקדש מדי שבת בשבתו. אותו רב נאנח בדרשתו ואמר מתוך צער, שעכשיו בעוונותינו הרבים אין לנו בית המקדש, ולא מקריבים את לחם הפנים.

אותו אנוס, שלא למד תורה, אך היה מאוד תמים באמונתו, שמע את הדבר, הלך בתום לב לביתו, ואמר לאשתו שבכל יום שישי, תכין לו ב' ככרות לחם מנופה בי"ג נפות, הוא ביקש ממנה גם שתלוש את הלחם בטהרה, ותאפה אותו היטב בתנור שבבית, מפני שרצונו להקריב את הלחם לפני היכל ה', אולי יקבל ה' את הלחם שהוא עורך לפניו. אשתו אפתה לו ב' ככרות, ובכל יום שישי היה עומד לפני היכל ה', ארון הקודש שבבית הכנסת, ומתפלל ומתחנן לפני ה' שיקבלם ברצון, והיה מניח את שני הכיכרות בארון הקודש, והולך לו.

השמש, היה בא בכל יום שישי לסדר את בית הכנסת, והיה מוצא בארון קודש ב' כיכרות, היה לוקחם בלי לדרוש ולחקור מהיכן באו, ומי הביאם. בליל שבת היה רץ אותו איש אל ארון הקודש, וכיון שלא היה מוצא את הכיכרות, היה שמח שמחה רבה בלבו, והולך ואומר לאשתו, השבח וההודאה לקל יתברך, שכבר קיבל את הלחם, וחזק אותה שתיזהר בעשייתם בשבועות הבאים וכך נמשך הדבר תקופה ארוכה.

באחד מימי שישי, שהה הרב שדרש את הדרשה על לחם הפנים, בבית הכנסת, והנה האיש ההוא בא כמנהגו, עם הכיכרות, וקרב אל ארון הקודש, והתחיל לסדר דבריו ותחינותיו מבלי להרגיש שהרב נמצא בבית הכנסת. מרוב ההתלהבות והשמחה שהיו לו בעת שהיה מביא דורון זה לפני המקום, לא שם לב כלל לדבר אחר.

חרה לו מאוד לרב, על דבריו של אותו האיש, קרא לו וגער בו, ויאמר לו: "שוטה! וכי ה' אוכל ושותה?!" ודאי השמש לוקח את הכיכרות, ואתה סבור שה' הוא המקבלם?!"

הרב המשיך באמירת דברי מוסר באזני האיש, עד שבא השמש כמנהגו לקחת את הכיכרות, ואכן התברר שהשמש הוא שהיה לוקחם תמיד.

האיש, כששמע את הדברים, התחיל לבכות ואמר לרב: "טעיתי, רציתי לעשות מצוה, ולפי זה לא עשיתי אלא עבירה!"

מיד לאחר מכן הגיע לרב שליח מיוחד מהאר"י ז"ל, ואמר לו: "לך לביתך וצו לביתך, כי מחר, בעת שהיה לך לדרוש, מות תמות!"

הרב נבהל על השמועה, והלך אל האר"י שיגיד לו מה פשעו ומה חטאתו, והשיב לו האר"י, שמעתי שעוונך הוא שביטלת נחת רוח שהיה לו לקב"ה, שמיום שחרב בית המקדש לא היה נחת רוח לפני ה' כאותה שעה שהאנוס הזה היה מביא את שני הלחם בתמימות ליבו ומניחם לפני היכלו, וסבור היה שה' קיבלם ממנו. מפני שביטלת אותו מלהביאם, נגזרה עליך מיתה בלי שום פתח הצלה לפניך. הלך הרב ויצו לביתו, ואכן ביום שבת קודש, בשעה שהיה לו לדרוש, נפטר לבית עולמו...

לרב, התגובה שלנו היא אחת מהשתיים: או שאנחנו מתכחשים לכשלון, מטאטאים אותו מתחת לשלחן, מתעלמים ממה שהיה - ומנסים למזער נזקים, העקר שהשלמות שלנו לא תפגע, או שאנחנו נשברים לגמרי, וכל תשע ההצלחות כבר לא שוות שום דבר.. אבל האמת היא - שמדבר כאן בתהליך אלוקי שמימי, שמכונן בדיוק אלינו: הקדוש ברוך הוא לקח אותנו, יצורי גלם, והעניק לנו המון הצלחות, המון השגים, כוחות, רעיונות, ילדים, התאפקויות...

אבל הוא לא נתן לנו את זה כדי ליצר כאן עוד ישויות בעולם, אלא כדי שנכיר אותו דרך כל ההצלחות האלה! כדי שנשאל את עצמנו - איך יתכן שגלם כמוני מצליח ככה? חייב להיות שיש כאן רבוננו של עולם שעושה הכל...

אבל אנחנו, מה לעשות, יש לנו גם נטיה חזקה לגאווה, רצון חזק להיות מלכים בעצמנו, ולכן 'גנבנו' את כל הטוב לעצמנו.

אומר לנו הקדוש ברוך הוא: לא תגנב - אני לא אתן לך לגנב! מדי פעם אזכיר לך את המציאות שלך, אראה לך את ה'גלם' שלך, כדי שתתחבר אלי מחדש. "אמר הקדוש ברוך הוא - קבלתם מלכותי? קבלו גזרותי!" הדרך להמליך אותי בחזרה - היא רק על ידי אותם 'גזרות', אותם רגעים של קשי, של חסר הצלחה... הם אלה שמזכירים לנו מי כאן המלך, ומי כאן הגלם.

כשהאדם לוקח את הכשלון למקום של התחברות - הוא כבר לא מנסה להסתיר אותו. זה כבר לא 'בתם' - זה 'פתר'!

זה מה שחבר אותו, ואת כל ההצלחות שלו - לבוֹרָא יתברך!

(נקודות של אור - ספינקא)